

STRUNA DO KRÁJEČE

M.M.
CABICAR

M. M. Cabicar

STRUNA DO KRÁJEČE

Copyright:

Autor: M. M. Cabicar

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-7512-039-7 (ePub)

978-80-7512-040-3 (mobipocket)

978-80-7512-041-0 (pdf)

STRUNA DO KRÁJEČE

Byl na mne spáchán atentát jak na prezidenta Klause! Jenomže na mne nezaútočil Kotrouš z davu, ale vlastní dcera. A nestřelila mne airsoftovou pistolí, ale sedla si mi na záda, a pak si prdla. Mám uprostřed těla díru, jak silnice I 34 u Havlíčkova Brodu.

Dnes byla Viki obzvlášť hladová. Při přípravě snídaně mne sledovala jak lékařské konzilium prezidentovy játra.

"Kde bereš pořád ty nápady na ptákoviny?" - zeptala se Kát'a a popíjela ze skleničky plné gumových medvídků. "Jak já to jenom dělám, vid'?"

"Penisi, vstávej, jdeme ven." "Neříkej mu penisi, je to Dennis!" "Ale já řekl Dennis." "Neřekl, ty jsi řekl... No to je jedno." "Tak pojď, Kazišuku." "Martine!" "No ták, pohni, ty zkameněliny z Tutanchamonovy hrobky." "Martine, já vstanu a kšírky dostaneš ty!" "Tak už vstávej ty zombie pejsku." Vedle něco vrzlo. "Bombovej pejsku jsem říkal! Bombovej! Je úžasný! Dennísek náš malinký..." Ticho. Nikdo nejde. Tak jsem jen šeptem doplnil: "...kříženec syrečků a tchořů." Nikdo nepřišel, ale na zádech mi přistál gymnastický míč. Dennis se přesto ani nehnul. "Když on ten Vyplňovač místností strašlivými prdy nechce vstát." "Tak mu řekni Dennisi." "Vždyť je hluchý jako žížala, co má uši pořád plný hlíny... Tak dobře: Dennisi." Dennis vyskočil a postavil se. To nebylo normální. Musel to být nějaký trik! Hledám na něm paralyzér, který by ho tak vymrštil. Nebo stádo jeřábů. Nic. Jen Kát'a se tajemně usmívá...

Viki mi přinesla brýle. Pochválil jsem ji, poděkoval, nasadil si je a koukám, že mám najednou 6 dětí. Jednu rozmazanou holčičku a 5 fleků.

Víte, pánové, co nosí v kabelce malé dvouleté slečny? Viki mi ji přinesla ukázat a všechno z ní vyndala, takže jsem měl jedinečnou příležitost prozkoumat ten tajuplný obsah. Ne moc mužů má šanci nahlédnout ženě do kabelky. Takže bylo tam: jeden plyšový had, jedna samolepka s dinosaury, jedna masážní koule s ostny, jedna propiska, jedna vybitá baterka, jedna sponka do vlasů, dva

staré, k ničemu nepatřící klíče, jeden potrhaný kapesník, jedna krabička od prášků, čtyři papírové kapesníčky, dvě víčka od PET lahve, jednu urvanou hlavu od růžového slona se zvednutým chobotem, zbytek role papíru z pokladny, jeden kolíček na prádlo, jeden vylitý bublifuk, jedno leporelo s Ferdou Mravencem a jeden angličák. Takže celkem nic nového. Prostě takové ty kraviny, co tam s sebou všude tahá úplně každá ženská.

"Táto! Tatí!" - volala na mne dvouletá Viki z obýváku. Nakoukl jsem tedy vedle. Seděla na koberci, pod máminou velkou sukni a výskala radostí: "Domeček! Domu!" Jak mne uviděla, hned mne zvala dovnitř: "Pod! Pod! Sem! Sem!" To má z Krtečka. Dokáže naprosto přesně napodobit jeho hlas, artikulaci i gesta. V podstatě máme doma malého krtka. Furt se v něčem hrabe. Spustil jsem se na všechny čtyři. Ženy to moc nechápu, ale my muži nemáme ani ánung, jak si hrát s miminky a u všech běžných her, do kterých nás nutí ženy si připadáme trapně. Kromě takzvaných "rodinných typů", což je druh muže, kterému to jde s prcky samo. Jako by se pro to narodil. Samozřejmě obdivujeme takové muže, tiše závidíme a rádi je pozorujeme. Hlavně, když je někdo zatlouká do země baseballovou pálkou. Tahle hra ovšem vypadala schůdně, tak jsem zaklepal na neviditelné dveře, otevřel si je a vlezl k Viki do bytečku mezi manželčiny nohy. Dost prima bejvák! Dva hladké, štíhlé sloupky po stranách, nad hlavou lehká, látková střecha. Dokonalé bylo to vedro, díky kterému Káťa měla na sobě jen tu sukni. Pochválil jsem Viki bydlení, jak to tu má hezky zařízené a zeptal se, jestli se můžu natáhnout na tu huňatou kůži z grizzlyho, co je vzadu na stěně. Jenže jak jsem to udělal, domeček vypískl, najednou se boční stěny sevřely a úplně mi uvěznily hlavu. Zajímavé je, že pokud ležítě na kožešině z grizzlyho, je to tak pohodlné, že je vám to úplně jedno. Horší bylo, když mi do hlavy začala bušit klávesnice od počítače s křikem: "Jaký grizzly?!" Pak jsem na chvíli omdlel. Když jsem se probral, už jsem nebyl v domečku. Domeček byl "šuč", jak říká Viki, asi ho vzalo tornádo. Což by vysvětlovalo, proč jsem zasypaný hromadou věcí z celého obýváku. Jako třeba televizí nebo velkým květináčem. Ale pořád na to vzpomínám. Tak hezké bydlení to bylo. To vám žádná realitka nesežene... Ačkoli, mohl bych se zkusit zeptat. "BĚDA TI!" - vyděsil mne hlas těsně za mnou, až jsem si ucvrnkl do vynálezu pana Trenkyho. Nesnáším, když si žena za mnou čte, co zrovna píšu. Snad zase nebudu muset spát na gauči... Káťa mne uklidnila, že ne. Jsem rád, že to bere tak sportovně. Někdo zvoní, mám prý jít otevřít. Kdo to může tak pozdě... A hele, ony to moje kufry. Co tu zase děláte, kluci zjančený, vy tu jste na chodbě každý druhý den. A kruci, zavřeli se za mnou dveře. Úplně samy. Nemám klíče. To nic, zazvoním a Káťa mi hned otevře. Asi průvan. Crrrr. Crrr. Že by neslyšela? Crrrr. "Dobrý den." Sousedka. "Káťo, otevři, mám na sobě jenom trenky!" Crrrr. Crrrr....

Nešel internet, ani televize. Při obědě jsme se museli spokojit jen s tím, co jsme našli stažené na druhém počítači. Nakonec jsme koukali na instalaci firefoxu a pak se dívali na jednu starou tabulku v excelu. Káťa teď hledá další tabulku, aby se dozvěděla, jestli se ty dva sloupce vezmou.

Už budu nosit jenom trenky. Jednou si člověk vezme bílé slipy, přiběhne dvouletá Viki a začne kolem poskakovat, že mám "Plínu! Plínu!". Pak mi ještě ukáže do rozkroku a prohlásí, že mám "Buchtu!" - což je zcela zavádějící pojmenování pro holčičí rozkrok, které ji naučila Káťa. No, že jo? Já se taky nejdříve lekl, do čeho jsem si to sednul a kontroloval, jestli se mi mezi pŮlkama nevalí tvaroh nebo povidla.

Už jsem byl svědkem mnoha nehod, ale tahle byla nejpraštější, jakou jsem kdy viděl. Bez policie, ale zato se svědky z celého náměstí. Okamžitě jsem otočil hlavu, jak jsem slyšel skřípění brzd. Hned mi bylo jasné, co se stalo: SUV si to řítilo ulicí, aniž by přibrzdilo před přechodem a do něj nečekaně vstoupil chodec. Ano, budeme tomu individuu říkat chodec, přestože evidentně chodit příliš schopen nebyl. Pravděpodobně to byla nějaká bytost, zt'ukaná jak datel, kterou právě vyzvracela nejbližší hospoda. Odlétl dobré dva metry a na svůj stav, vzhledem k tomu, že byl vyřízený jak kanadské vízum, se celkem rychle vyškrábal na podlamující nohy. Nezdál se vůbec otřesený, pravděpodobně vůbec nic necítil, protože byl narvaný jak taška z Lídlu. Vlastně bylo dost jisté, že cokoli by se mu dnes stalo, bude cítit nejdříve zítra ráno. Spolu s pocitem sviště s kulichem v puse. Měl jsem dojem, že ještě když ten chlápek, nasátej jak motyka, letěl, zaslechl jsem takové: "A jejky!" To většina obětí autonehod neříká. Většinou říkají něco jako "PRSK!", "ŘACH!" nebo "AUUU!" On skoro jistě řekl: "A jejky!" Pak se tedy to nacucané, jak tepláky hozené do potoka, sebralo, dopotácelo se k čumáku SUVěčka, začalo mu rukávem leštit mřížku a blekotalo: "Sorry, sorry, kamaráde, já nechtěl. Seš v pořádku?" Z tmavého auta vyskočil řidič, což byl úplně obyčejný blond'atý muž v šortkách a teniskách. Byl tak překvapený z toho, co se stalo, že se ještě nestačil ani leknout. "Nestalo se vám nic?" - volal na oběť nehody, která byla ožralá jak nachlemtaná doga. Skunk potácivý zamrkal, zaostřil a zasípal: "Ale to ste nemusel kvůli mě zastavovat! To ste hodnej!" Něco takového jsem ještě neslyšel. Často můžete slyšet sprostá slova, všelijaké urážky, blouznění, výkřiky... Ale že by někdo někoho přetáhl autem, on se postavil a řekl: "Ale to ste hodnej!" Tak blbý snad není ani Švejk. A myslím, že i Mirek Dušín by řekl aspoň: "Ty plantážníku! Zkur..." - ne, to už by neřekl, ale hodilo by se to. Takže "Ale to ste hodnej!" - ten zlinkovanej jak notový sešit řekl, vážně to zaznělo. A řidič se rozesmál, skoro hysterickým smíchem: "No to jsem musel! Vždyť bych vás dočista přejel! Skočil jste mi přímo před volant, vůbec jsem nestihl zareagovat. Málem jste byl mrtvý, kdybych nestačil zastavit!" Ani jako připravovaná verze nehody to neznělo dobře. Člověk, když stačí zastavit, obvykle neodhodí oběť o dva metry. Nicméně připomnělo mi to strejdu, když srazil zajíce. Přesněji řečeno kompletně přejet. Naložil ho dozadu do kufru, v klidu zase nasedl a povídá: "Ještě, že jsem stačil zastavit." Naprosto neuvěřitelná byla reakce toho, co byl nality, jak autobus ze Štúrova: "Co? Tohle? To nic nebylo, počkejte, co mi udělá manželka, až dojdu domu." A dál nic. Rozloučili se a ta opička jak z praku počítala sloupy, než bude doma. No, kdo ví? Třeba bude jeho žena hrdá. Odešel manžel a vrátí se jí zrychtovaný carský důstojník. Jenže úplně s'atý...

Ze své postýlky dvouletá Viki již vyrůstá, rozhodně již nemůže ležet napříč, jako když jsme ji donesli z porodnice, ale v mé posteli se úplně ztrácí. Jednu chvíli se mi v ní úplně ztratila, nakonec se mi ji podařilo vyklepat z polštářů. Mimochodem, nikdy to nedělejte z okna. Ještě, že se tak pevně držela knoflíků. Pak jsme si hráli na jídlo. Nejdříve jsem z Viki a dvou polštářů udělal hamburger, potom jsem ji zavinul do deky coby palačinky a děsně se jí líbilo, když jsem potom trhnul za konec a vykulil ji ven. Tedy, myslím, že se jí to líbilo, protože se chtěla, ale celkově mi přišla dost vytočená. Jako Káča. A teď nemyslím její mámu. Na složeném přehození, za asistence několika jejích plyšáků jsem z ní připravil i obloženou mísu. Malé dítě též velmi dobře poslouží, pokud na dece vyrábíte pizzu. Viki dělala ančovičku. Bohužel, maminka nám to pořad kazila, takže jsme nesměli pizzu zapéct, ani hlubokozmrazit. Byli jsme z toho oba moc smutní. Naštěstí je osvědčený recept na dobrou náladu, tak jsem si z Viki a deky ubalil jointa, Káča jí zapálila hlavičku a já tu teď bafám nožičky. Tenhle je obzvlášť veselý, pokaždé vám drobné prstíky nakopou do tlamy. He. Hehe. Hehehehehééé!

Úžasná domácí sekaná! Původně to měly být telecí medailónky, ale Káča mne nechala vyzkoušet můj nový Tomahawk a pak musela upravit recept. Řeknu to takhle: seká dobře, ale na jemnou práci to není. Z nepřítelů toho opravdu nezbude mnoho. I když tenhle nepřítel měl tak 30 deka. I s papírem. Zítra budou hovězí věnečky. Tak, konec, dopsáno. A teď jdu vyzkoušet svou novou harpunu. Slyšel jsem, že v moři zvaném Kuchyně teď řádí tři nebezpečné steaky...

Přišla ke mně zezadu manželka a začala mne líbat na záda. Zdvihl jsem ruce, že se vzdávám a může si se mnou dělat, co chce. Pak zmizela a já v jedné ruce držel oprašovátka a v druhé smeták. Tak to dopadne, když jsou domácí potřeby vedle erotického obchodu a Káča si stále nenechala spravit brýle. Teď si můžu akorát oprašovat, dokud mi neuschne. A pak si ho zametu.

Už 700 000 lidí u nás má tablety, prý se šíří rychleji než chytré telefony nebo čtečky. To bych řekl! Dokonce bych se vsadil že jich musí být mezi lidmi mnohem víc, vždyť jenom kolik jich mám já, nejméně stovky! Třeba hned tady vedle na stole: Multivitamin. 200 tablet.

Mluvicí opice je jedna z hraček dvouleté Viki. Běžně to funguje tak, že se opici zmáčkne břicho a mluví. Jenže Viki přišla na svůj způsob: popadne opičku za nohy a šlehne s ní o zem. A opička mluví! Překvapení... Na tom by ještě nebylo nic strašného, jenže zvědavá Viki se rozhodla prozkoumat, jestli i další její hračky neoplývají podobnými, skrytými schopnostmi. A tak tu flákla se Šášou, Méd'a třikrát políbil zem, ale ani nemukl a Delfínek... Rybí maso je sice krásně naklepané, nicméně dál mlčí jako ryba. V nestřežené chvíli čapla za packy

i psího dědka Dennise a snažila se ho rozmluvit, ale toho to ani nevzbudilo. Starého psa novým kouskům nenaučíš. Později to začala zkoušet na všech dalších věcech, co kde našla, žádný pejsek, co jsme potkali, nebyl si před ní jistý. Co kdyby mluvil?! Jen se tomu musí trochu pomoci... Všichni lidé si mysleli, jak se to dítě krásně honí s jejich mazlíčky, ale kdyby Viki chytila toho dobrmana, ten by se divil! Je malá, ale má švih. Nikdo však už nemluvil. Ani další hračky, ani pejskové, ani ty dva klacky, co našla v aleji. Pak chytila i holuba. Živýho, s křídly. Držela ho za pařátky, třískla s ním o zem tak profesionálně, že snad po nocích musí cvičit judo, ani jsme ji nestačily chytit. A holub nic. Jen se oklepal, najednou se před námi hluboce uklonil a povídá: "Dobrý déén, těší mne, že vás poznávám a vrkúůů líbám! Prosím vás, nevíte, kde je nejbližší nemocnice? Myslím, že mi v mozku praskla hematoencefalická bariéra. Nebojte se, nebude to nic vážného, to víte, mám jen ptačí mozeček." Tak jsme mu ukázali směr, on poděkoval a odešel. Budu si muset s Viki promluvit. Následně totiž přišla na to, že i vozidla někdy mluví. Ale bude humánnější, když nejdříve nechá lidi vystoupit, než s těmi auty práskne.

"Došel můj čaj, tak jsem si musel udělat levandulový z toho velkého pytlíku a pěkně to smrdí." - informoval jsem manželku. "Cože?? Z jakého velkého pytlíku?" "No ten plátěný, udělal jsem to do velkého hrnce a skoro se to nedá pít." "Ty sis uvařil ten pytlíček, co dávám mezi oblečení do skříněk??" "Ne, já... Cože?" Kát'a se nějak začala smát. "Co se kam dává?" "Není schopná odpovědět, teď se zkroutila v křeči smíchem. "Odpověz mi! Co to je za pytlík, já už to vypil!" Začala mlátit pěstičkami do postele. "Mluv se mnou! Co to je za pytlík??" Je úplně rudá a nemůže dýchat. Může to být nějaký záchvat? Co se to děje? Co se stalo??

Na pískovišti bylo dneska rušno. Přišlo tam dítě o hezkých pár měsících mladší než dvouletá Viki, přesně v tom věku, kdy si kecne jen na kraj a ráda podává nástroje. Viki si rychle vzpomněla na své oblíbené období a nabídla holčičce lopatičku. Vzala si je. Pak hrabičky. Opět si je vzala a usmála se. A pak už to šlo ráz na ráz. Viki podávala, co bylo v dosahu, holčička si všechno brala a zase je vracela. Ta hra zaujala všechny děti natolik, že se také zapojily, veškeré práce se zastavily a nastala obrovská přejímka zboží. Začalo to tam vypadat jako na dálnici D1. Spousta výměn názorů, předávání čehokoli sem a tam, ale nemakal tam vůbec nikdo.

Proboha, stalo se něco strašného! Spadla mi flashka, na které jsem měl Windows a přímo na psa, co chrápal pod mým křeslem. Tak nějak, pod ocas, tak nějak... do zadku. Báł jsem se ji sebrat a jak jsem váhal, stalo se to Dennisovi osudným, protože nějakým způsobem je jeho řiť kompatibilní s USB 3.0 a windows se asi nainstaloval. Nemám žádnou jistotu, jen indicie, ale když se konečně probral, odešel do obývacího a cestou dvakrát spadnul. Zkoušel jsem mu dát piškot, ale nebyl schopný ho sníst. Musel jsem mu šlápnout na packu, aby se spustil Průzkumník. Už předtím byl hluchý jako pařez, ale teď neslyší,

protože má mezi zadníma packama puštěný Media Player na plné koule. Když jsem s ním byl venku, nedokázal se vyprázdnit, dokud jsem mu na prdeli neklikl na "Vysypat koš". A pak 3x potvrdit. A když jsem to chtěl po něm na ulici uklidit, zjistil jsem, že vys... kakínkal ikonky na plochu. V tom psovi musí být nejděsivější wallpaper na světě. Navíc budu muset koupit nové vodítko, protože na starý ovladač nereaguje. Teď leží v předsíni. Uložil se do režimu spánku. Nicméně se neprobral, ať jsem stiskl kterékoli tlačítko na klávesnici. Jen jednou trochu zamrkal. Myslím, že čumák je Enter.

Dikce! Dikce, správné vyjadřování a výslovnost je naprosto zásadní. Víte, jak říká tchýně penězům? Má tolik možností: prachy, chechtáky, prašule, money, kačeny, lupení, mařeny... Ale ona používá singulár "peníz". Vem to nešť, ale kdyby to alespoň vyslovovala správně! Každý ví, že "i" po "n" měkčí a je z toho "ň". A na konci je "z" a ne "s". A teď si představte, že jsem s manželkou a tchýní v řeznictví, tchýně se nabídne, že zaplatí, přičemž na celý krám zavolá s tou svou příšernou výslovností: "Počkej, jenom, co si vytánu peníz." Co se dělo pak, netuším, protože všichni s řevem utekli z obchodu. Já to vedl. Chce to dikci! Dycky!

Cosi se mění. Viki jsou sice stále dva roky, ale každý den je jiná. Rozdíl mezi druhým a třetím rokem života je prý nejdramatičtější změnou vůbec. Vždycky se ráda vozí v nákupním vozíku, ale teď se cítí už tak velká, že si sama došla pro košík. Tak si ta metrová osůbka štraždá hypermarketem a já ji sleduji jako taxík. U pokladny zase budu za debila, který se nedokáže rozhodnout mezi kšandama a opaskem, tak si bere obojí. A skutečně, jak jsme nakupovali a Viki si brala všechno do košíku, pak už ho neutáhla a chtěla naložit. Ještě, že jsem měl ten taxík. Dvouleté děti jsou každý měsíc zručnější, nakupování už neprobíhá tak, že se jen snaží chytat ostatní lidi za kabáty nebo občas ukořistí nějaké to zboží. Kdepak, Viki je víc než dva a čtvrt a klidně se natáhne do košíku, pro cokoli chce. Takže vezmu sýr, vyrvu mláděti z tlamy broskev, vyberu housky, utrhnu z malých tesáků sýr s prokouslým obalem a pak vybírám ze zoubků zbytky igelitu. Pro nás je to možná hypermarket, ale pro dvouleté děti je to restaurace "sežer, co můžeš!". Kdyby chtěli být obchodníci "family-friendly", ušetřilo by rodičům i ostraze hodně nervů, kdyby prostě prckům u vchodu narvali do tlamy kasu i s paní pokladní. Pak ještě vydržet markování ohlodačných výrobků, kdy si každý klepe na hlavu, proč si proboha nevyberu nepoškozené zboží? Platili jsme u krajní pokladny, hned po nás obsluha zmizela pod pultem i se sluchátkem, a zatímco jsem ukládal nákup do tašek, ozývalo se zespoda: "Šéfe? Zase tu jsou krysy! Teď u mne byla hygiena! ...No jistě, že to musela být ona, kdo jiný by si kupoval nakousaný sejra!" Takže pokud chcete ve svém okolí dokonale deratizovaný obchod, mohu zapůjčit vlastního hlodavce. "Viki ale vyplivni ty špagety! Vypadáš, jako bys žrala dikobraza!"

Káťa prohlásila, že jestli ještě jednou na ni budu přes celé náměstí mávat balíkem dvaceti toaletáků a volat: "UŽ MŮŽEŠ!", tak si pořídí burku a už z ní nikdy nevidím ani palec u nohy.

3 hodiny nakupování bot s manželkou. Něco, co by žádný muž neměl být nucen prožít. Pokud to není součástí výslechu na Guantánamu. Každá žena se rodí s takzvanou "poruchou stonožky", díky čemuž má jen mlhavou představu o tom, kolik párů nohou skutečně vlastní. Třeba tchýně dokáže obout jeden a půl housenky. Skutečně, jednou jsem ji viděl, když měla všechny boty na sobě a druhou půlku zadku měla úplně naboso. Dámské boty se vyskytují ve všech možných tvarech, barvách a materiálech, často vůbec nevypadají jako boty. Po dvou hodinách jsem již byl tak zblblý, že jsem i vešel do prodejny zeleninových salátů a dál si prohlížel boty. Docela se mi líbily ty na majonéze s jarní cibulkou. V jednom obchodě mi Káťa řekla, ať také nějaké vyzkouším a pak mne kopala pryč z oddělení lodiček, i když mi jedny dokonale padly. Jen měly tak vysoký podpatek, že se mi z toho poblila pata. Některé boty, co jsem viděl, ani vůbec nebyly boty. To byly takové artistické variace na motivy "co vznikne", když šlápnete do Jablonecké bižuterie, když prokopnete vázu nebo když rozšlápnete kočku. Nakonec si jedny Káťa vybrala. Byly moc hezké, chtěla, abych je zkontroloval. Tak jsem se podíval na podrážku, ověřil pevnost šití a lepení, pak mi řekla kolik stojí a já pro jistotu ještě zkontroloval olej a najeté kilometry. A ona si je nekoupila. Takže mne to čeká znovu...

Návštěvy mrazáku nesnáším. Od dětství, takové trauma. Do mrazáku se totiž u nás dávalo všechno. Hlavně ovoce, aby bylo v zimě, ale v zimě se nejedlo, protože se pořád šetřilo a tak vždycky zbylo až do dalšího léta, kdy už bylo nové čerstvé ovoce, které bylo třeba zamrazit. Takže jsme nikdy čerstvé ovoce nejedli, protože jsme museli nejdříve sníst všechno to z loňska, aby bylo místo v mrazáku na to letošní. V mrazáku bylo vždycky narváno. Vyndat něco z něj se rovnalo spousty přerovnávaní, takže cesta do mrazáku byla ekvivalentem cesty do Himalájí. K tomu připočtete mé inteligentní bratry, kteří si rádi dělali legraci z nejmladšího sourozence a tvrdili mi, že je v druhém regálu strašlivý mamut. To byla úplná blbost a nejhorší je, že jsem tomu věřil a bál se tam lézt. Mamuta tam samozřejmě naši měli zamraženého, už ani nevím, kde ho táta našel, ale vůbec nebyl strašlivý. Taky mi tvrdili, že je tam zamražený dědeček, ale tomu už jsem nevěřil. Moc dobře jsem věděl, že tam žádný dědeček není. Protože by se k těm dvěma strejdům a jedné tetičce už nevešel. Kecám. Ona to nebyla naše tetička. Myslím. Aspoň se to říkalo. Nicméně já, když jsem vyrostl, jsem mrazák nikdy nepoužíval a rozhodně nemám tyhle mánie zamrazit, co se dá. Od masa, přes zeleninu a ovoce ke chlebu, sýrům a kdoví, co ještě. Já si dával do mrazáku jen počítač. Mimochodem je to ta nejlepší PC skříň na světě.

Skoro půl páté a dvouletá Viki se právě probudila, čímž vytvořila svůj osobák v poledním spánku. Babička, která s ní dopoledne byla venku, říkala, že se byli trochu projít a pak si sedli na lavičku před hřištěm, ale zjevně ji protáhla něčím, při čem by chcípnul i Šebrle. Nic proti, jen houšť a větší kapky! Teď jen vykoupat, udělat večeri a jdeme zase spinkat. No není tohle sen každého rodiče? Bohužel, každodenní realita je taková, že dnes pravděpodobně budu výjimečně psát, až do čtyř do rána. Možná to nebude úplně dávat smysl, ale můžeme se těšit na to, co Viki přes noc vytancuje na klávesnici. Ta už neusne. Nikdy.

Fenomén dnešní doby: vyfotit dítě, když brečí a napsat k tomu kvůli čemu. Říkal jsem Kátě, že bychom to měli také vyzkoušet. "Blázníš?" - divila se Káťa "Víš, kolik by to bylo fotek za den?" Pak se na chvíli zamyslela a povídá: "No, možná to není špatný nápad, kdyby to udělal každý rodič, klesl by podíl porna na internetu o desítky procent."

Co dělá dvouleté dítě? Několik minut jsem sledoval činnosti prováděné mou dcerou a zde je výsledek: Maže lampičku krémem proti opruzeninám. Přinesla mi kostku v sáčku na psí exkrementy a chce, abych ji snědl. Když jsem se jako zakousl do červeného jablíčka, namalovaného na jedné ploše, otočila kostku, kde je namalovaná láhev mléka a chce, abych ho vypil. Prohlíží si reklamu na houpací lehátka pro miminka a volá: "Ryba!" Snaží se nacpat psovi dudlík do ucha. Najednou prohlásila: "Zima!" a sundala si kalhoty. Rýpá se ve svačině. Třemi lžičkami. Snaží si lehnout do krabičky od čaje. Hladí vysavači hadici a říká mu "Majej, majej." Sedla si do velkého oranžového nákladáku a snaží si pod zadek narvat kostku ze stavebnice. Zalezla pod deku a děsně se tam hihňá. Dala vyčůrat bagr do svého nočníku. Asi se opravdu vymočil, protože když ho oklepala, něco na mne cáklo. Vzala si paličky od xylofonu, chvíli s nimi hrála na své pitíčko a pak je obě strčila do pusy. Asi dělá, že to jsou lízátko, dávala líznout i mámě, když nechtěla, pokusila se je nacpat Kátě do nosních dírek. Drží panenku za nohy, mává s ní, jako když chce uhasit hořící klacek a říká: "Houpy, houpy."